

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Bucoul de distribuire: Librăria Asociației Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Providența.

„Pentru ce te-ai îndoit?”

Oameni suntem și de multe ori ne stăpânește desnădejdea. Dar nu trebuie să ne lăsăm copleșiți, căci avem credința: **cu noi este Dumnezeu.**

Noi muncim, ostenim conștiințioși, nu pentru lume, ci pentru viața veșnică. În aceasta osteneală de multe ori ne îndoim și indoindu-ne, ne cufundăm. Să nu ne îndoim dar, căci: **cu noi este Dumnezeu.**

Să fim între orice împrejurări, să gravăm în sufletul nostru, că suntem călători pe pământ. Suntem datori să mergem unde Isus ne chiamă. Să nu ne îndoim în El ori cum va fi drumul nostru: liniștit și asfaltat sau ne va chema pe marea cea vișoasă. Ori cum ne va bate vântul, oricum ni se va părea, că marea vieții se deschide sub picioarele noastre,

amenințându-ne, cu inec să nu ne îndoim, căci: **cu noi este Dumnezeu.**

Ce ne dă Dumnezeu să primim cu bucurie, căci este darul său; dacă nu ne-a dat nimica, dacă ne încearcă, nici atunci să nu ne îndoim, căci suferinței noastre dă viață conștiința, că nu răbdăm fără răsplată și noi nutrim nădejdea, că va sosi timpul, când vom găsi liniște și ne vom odihni în brațele lui Isus. Deci să nu ne temem în bine să nu ne îndoim în rău, căci: **cu noi este Dumnezeu.**

Aceasta este credința noastră, nădejdea noastră, să ne propunem că nu ne vom plânge nici odată împotriva providenței dumnezeiești, ci sufletul nostru și să-l umplem de cântecul bucuriei: **cu noi este Dumnezeu.**

Deacum voi crede fără rezerve între ori ce împrejurări, pentru că știu că în

bine sau în rău sunt chemat de Dumnezeu meu. Credința aceasta a mea mă va purta peste valuri, peste abizuri cătră brațele primitoare ale lui Isus, despre care eu știu atât, că este Dumnezeu meu cel viu și nu este nălucă, în El îmi pun toată nădejdea, de mă va și ucide, căci știu, că tot ce face, este pentru binele meu. Toată viața mea o concred Lui, pentru că El este Domnul meu și Dumnezeu meu și eu vreau să-i fiu serv credincios întru toate. Cred tot ce-mi spune, implinesc tot ce-mi poruncește, pentru că El totdeauna vrea fericirea mea.

Puțini credincioșilor: **cu noi este Dumnezeu, înțelegeți și vă plecați.**

MISMAR

Citiți și răspândiți „Dumineca.”

Paraclisul.

E în mâna mea ceaslovul care a fost cândva al tatălui meu, mort de mulți ani. Il răsfoiesc, caut paraclisul Maicei Domnului. Il aflu. Titlul lui este: **Canon de mângâiere către Prea Sf. Născătoare de Dumnezeu, care se cântă la toată amărăirea sufletului și la asuprele.**

Am vrut să scriu ceva despre paraclis, dar citind titlul acesta, simt orice scriere superfluă și ridicolă despre acest subiect. Căci cine n'are nevoie de mângâiere? Și unde ar putea-o găsi aceasta dacă nu la **Aceea, care ne este Mamă, Apărătoare și Ideal**, care înțelege așa de bine toate cugetele, năzuințele și sentimentele noastre cele mai contradictorii, căci în inima Ei crinul alb și nepătat al fecioriei își amestecă parfumul sublim cu mireasma nespuse de dulce a trandafirului sângerând al maternității divine? Sau cine n'are amărăciuni în viața pământească plină de amăgiri, desiluzii, ispite și neliniște? Al cui suflet n'ar vrea să se destindă într-o rugăciune fierbinte așa: „Folositoarea vieții te

știu și păzitoare prea tare, Fecioară, care risipești turburarea ispitelor, alungi asuprelele diavolilor și mă rog totdeauna mântuiește-mă de stricăciunea patimilor mele?”

Toți suntem asupriții vieții și robii păcatului, așa arareori gustăm bucuria adevărată, deci trebuie mult să-o rugăm pe Maica Fecioară: „Umple de bucurie inima mea Fecioară, care ai primit plinirea bucuriei, pierzând întristarea păcatului.”

Cultul Mariei se bazează pe un sentiment de necesitate primordială pentru viața noastră, și dacă paraclisul așa de frumos, clar și elocvent exprimă acest sentiment, de ce nu-l ascultăm și nu-l cântăm cu mai mare ardoare și zel? De ce, când arhieriei noastre s'au îngrijit ca în postul Adormirii Maicei Domnului în fiecare zi să se facă paraclisul, acesta se face în biserici aproape goale?

Oare nu Maria este patrona diezei noastre? Ea nu poate să nu ne ajute, dacă cererile noastre sunt cântate în paraclis.

Să încercăm și vom vedea că paraclisul va deveni pentru noi adevărat **canon de Mângâiere.**

Irina Berinde.

Umilința.

„Mormântul e școala unde se învață umilința.”
Sf. Ioan Gură de Aur.

Privind în jurul său, omul vede cât e de neputincios și vede că prin trebuințele sale corporale este legat cu totul de natura înconjurătoare; că tot, ceia ce are nu este din al său ci e primit, dela Dumnezeu-Creatorul și că în sfârșit toate vor trece odată cu mutarea de aci prin moarte, care e nepărtinitoare neluând în considerare nici bogăție, nici locul înalt în societate și nici succese strălucite.

Văzând toate acestea, — adică micimea, neimportanța și nevrednicia sa, — se naște în om un sentiment salutar, care se numește: **umilința.**

Umlința este o virtute creștinească prin care, recunoscând că suntem praf și pulbere, ne apropiem tot mai mult către Mântuitorul Isus, care ne-a dat exem-

plu de cea mai mare umilință, luând chipul nepuținței noastre și făcându-se om. Iși poate închipui cineva o umilință mai mare decât aceea că însuși Dumnezeu, trup omenesc — afară de păcat — luând, s'a născut într'o peșteră sărăcăcioasă, a trăit numai în lipsuri muncind ca oricare om, pentru câștigarea pâinii de toate zilele: „S'a înjosit pe el, chip de rob luând și făcându-se asemenea oamenilor și arătându-se ca un om s'a înjosit pe el făcându-se ascultător până la moarte.”

O dovadă eclatantă că umilință ne apropie de Dumnezeu, iar lipsa ei ne îndepărtează, este asemănarea Vameșului și a Fariseului din sf. Evanghelie.

Tinerilor idealști, — drept normă de conduită, — sf. apostol Petru le spune: „Fiți împodobiți cu umilință, căci Dumnezeu ... smeriților le dă dar. Deci smeriți-vă sub mâna cea puternică a lui Dumnezeu ca să vă înalțe la timp cuvenit.” I. Petru 5, 5,

Umlința e cinstea față de Dumnezeu, căci de avem ceva. — umiliți fiind, — trebuie să aducem laudă lui Dumnezeu, căci el ne-a

înzestrat cu toate, anume ca noi — spre mărirea Lui — să ne ajungem scopul care ne este: fericirea veșnică.

Petru Bologa

Postul Adormirii P. V. Maria.

Isus pe cruce răstignit, zace de nouăsprezece veacuri; este martorul zbuciumului, năcazului nostru, lemnul lui stă de veghe pe drumul patimilor noastre. În fața Lui trece nesfârșitul șir al popoarelor. Acest drum îl bat luptătorii, suferinzi, osteniți, cei pătruși de indoială, cei căzuți, credincioșii, atei, cei cari au renunțat la toate și liberalii în credință și în morală. Toți privesc răstignirea, căci toți se lovesc de ea. La ea privește omul plin de putere... La ea privește necredinciosul și o scui-pă... La ea privește creștinul și cu umilință îngenunche în fața ei... La ea privesc și eu... doar și eu calc șoseaua vieții... La ea privim cu toți.

Privindu-o, multime de probleme plutesc în jurul nostru, pătrund în suflet și de acolo cu putere viforoasă erumpe strigătul către cel răstignit: Cine ești Tu? Mă iubești sau mă urești? Mă pot crede în Tine? Pot să mă apropiu de Tine sau să mă tem de Tine?

Omul de azi, cași cărturarul din evanghelie, tot are de întrebat ceva dela Isus. Acest din urmă L'a întrebat: care este cea mai mare poruncă? Ziua de azi îl întreabă: Cine ești Tu, care îmi stai în cale?

Și noi? Noi am trecut peste aceasta întrebare. Am primit răspuns prin credința noastră. Acum El, Isus are pretenții față de noi: vino în urma mea! Ridică-te asupra lumii materiale! Fii suflet frumos, strălucitor de darul primit! Fii luptătorul victorios al vieții!..

La aceasta trebuie să înveți arta cea mare, de a trăi creștinește. Aceasta învățătură se poate câștiga prin silință ajutată de darul lui Dumnezeu. Poți să zici, eu nu știu desemna, nu știu sculpta. Dar nu poți să zici: eu nu știu să'L iubesc pe Dumnezeu, nu știu să trăiesc creștinește. Artă vieții este disciplina. Disciplina creștinească este urmarea lui Hristos.

Sunt suflete frumoase, care au înțeles chemarea lor, aceste toate iau parte din marea galerie a sfinților din ceruri. Dintre aceste cea mai strălucitoare este acela, care se numește: **Neprihănită!** Măestri pictori se întrec, ca să linieze frumuseța ei, dar nici **Madona lui Rafael** nu redă fidel icoana creată de suflet despre Vergură Maria. Cine este ea?

Scriptura sfântă nu ajunge a lăuda frumuseța ei. O

aseamână cu aurora, o îmbracă în strălucirile soarelui, aşternut picioarelor ei pune luna şi îi împleteşte cunună din stele. Frumuseţea sufletului ei o vesteşte îngerul: bucură-te ceea ce eşti plină de dar! Ce ne mirăm dar, dacă Biserica atât de mult o iubeşte? Ce ne miră, dacă milioane de călători pământeşti într'un glas cântă: Ave, Ave, Ave Maria!

Oare nu este prea mare distanţa dintre Ea şi noi? Oare pute-vom noi să ne formăm sufletul nostru, ca să fie atât de frumos caşi al Ei?

Da, putem! Cultul Mariei trebuie să ne transformeze sufletul nostru. Cine este întru adevăr fiul Ei, sufletul aceluia, sub influenţa mamei iubitoare se schimbă cu totul. Se sileşte, ca sufletul lui să se asemene cât mai mult cu imaginea Mariei.

E frumos să ne luptăm sub steagul Mariei împotriva lumii, trupului şi împotriva spiritului celui rău. Căci ce caracterizază mai mult secolul nostru?

A fost odată târg într'un oraş. Într'un colţi de stradă se vindeau tablouri.

Negustorul a avut zi bună, căci a vândut toate tablourile, singur numai un tablou, Hristos Răstignitul, n'a trebuit nimănu.

Un cerşitor orb a trecut lângă locul de vânzare, condus de un copil.

Ce priveşti atât de mult? — întreba orbul pe copil. — Oh, aici este expusă icoana Mântuitorului, toate icoanele au fost cumpărate, numai pe aceasta nu a întrebat-o nime.

— Ce preţ cere? întreba orbul. Şi fiindcă negustorul n'a cerut mult, a cumpărat tabloul din banii adunaţi din mila oamenilor. Dacă toţi îşi cumpără dumnezeul lor străin — zice — şi eu

Îl cumpăr pe al meu. Dar, orbule, tu mi'l poţi vedea!

— O da, spunea orbul celor din jurul său, eu orbul, Îl văd, e dureros, că cei cari au ochi de văzut, aceia nu-L văd.

Cuvintele orbului caracterizează omenirea de azi. Lumea se interesează de multe, numai de Hristos nu.

E frumos, când în sec. XX-lea se nasc noi fra Angelico, cari cu frumuseţea, sufletului lor redau icoana fidelă a măreţiei principiilor hristiane, care atât de mult strălucesc în Imaculata. Aceasta Neprihănită, Madona, este conducătoarea noastră. D-zeu a creat-o atât de frumoasă ca să putem contempla în Ea omul intenţionat de Dzeu şi să tragem concluzia, cât a stricat omul prin păcat frumuseţii sale.

Intrăm în postul Mariei. Sub conducerea Ei, lucrând cu haruri cereşti ne putem recâştiga frumuseţea sufletului nostru.

Să lucrăm până la ultima suflare pentru viaţa victorioasă. T. Berinde

Calendar săptămânal.

29 Iulie — 4 August 1934.

29. Dumineca IX-a d. Rusalii. (Ap. II. Petru 1, 10. Ev. Mat. 17, 1.) M. Calinic.

30. Luni Ap. Sila şi soţii

31. Marţi C. Eudochim † 843

1. Mercuri Scoaterea Crucii

2. Joi Moaşţ. sf. Ştefan

3. Vineri C. Isachie şi soţii

4. Sâmbătă 7 tineri din Efes.

**Postul Sfintei Mării
începe dela 1 August.**

„Caută un timp potrivit pentru a te ocupa de tine însuşi, şi gândeşte-te deseori la binefacerile lui Dzeu.”

„Lasă la o parte lucrurile ce-ţi atâţă curiozitatea, ceteşte totdeauna astfel de cărţi, care-ţi deşteaptă mai degrabă căinţa în suflet, decât distracţie.”

„Dacă te vei feri de taifasurile de prisos şi de preumblările nefolositoare şi vei închide urechile la noutăţile şi la zvonurile fără de rost ale lumii, vei găsi timp suficient şi potrivit pentru a te deda la meditaţiuni evlavioase.”

„Aşa dar, cel care tinde să ducă o viaţă lăuntrică şi spirituală, trebuie să fugă de norod ca Hristos.”

(Imit. I. Hristos. T. de Kempis. Cap. 20, 1-3,9)